

Příloha č. 3

Martinovy brýle

RANDALOVÁ, R.: Krátké příběhy o zvířátkách, Havlíčkův Brod: Fragment, 2001. ISBN 80-7200-536-7.

Svívalo. Pan a paní Sovovi se jako všichni noční ptáci chystali do postele. „Dělá mi starosti Martin,“ řekla paní Sovová. „Myslím že dobře nevidí.“ „Děláš si starosti úplně zbytečně, miláčku,“ přitulil se pan Sova ke své ženě. „Martinovi nic není. A teď dobrý den a hezky se vyspi.“

Sovovi spali celý den. Za soumraku se probudili a pan Sova odletěl do práce. Paní Sovová si tu noc dávala na Martina dobrý pozor. Měla pravdu. Martin opravdu dobře neviděl. Občas nedojedl všechno, co měl na talíři. Novou knížku si držel příliš blízko před očima. Když si šli Sovovi lehnout, paní Sovová o tom znovu promluvila se svým mužem. „Zítra musíme vzít Martina k panu Okáčovi,“ řekla mu. „Ten už si s ním bude vědět rady.“

Když se Martin vzbudil, paní Sovová mu vysvětlila, co má v úmyslu. „Ale já nechci nosit brýle!“ odpověděl Martin.

„Budou mi padat ze zobáku. A budu v nich vypadat hloupě.“

„Budou ti moc slušet,“ ujišťovala ho paní Sovová. „Tvůj tatínek taky nosí brýle a vypadá v nich dobře.“

Návštěva u pana Okáče se Martinovi líbila. Pan Okáč byl optik a zkoušel, s kterými čočkami Martin nejlépe přečte písmena a čísla na tabulce na zdi. A Martina ohromě bavilo vybírat si obroučky – dělaly se v tolika tvarech a barvách!

Za týden si Martin s maminkou přišli vyzvednout hotové brýle. Pan Okáč nastavil velké zrcadlo a Martin se poprvé v životě jasně viděl.

„To jsem ale hezký pták,“ pomyslel si. „Ale ty brýle se mi nelíbí!“

Cestou domů si Martin všiml celé řady nových věcí.

„Podívej se na ty hvězdy!“ volal. „A ty světlušky, vidíš? Ty brýle jsou zázrak.“

Ale když přiletěli domů, Martin se zahlédl v zrcadle. „Hloupé brýle!“ zavrčel a začal rozzlobeně dupat po větvi tam a zpátky.

Právě v té chvíli se objevil listonoš. „Zvláštní zásilka,“ řekl a podal Martinovi dopis.

„To je ale krásné velké písmo,“ pochvaloval si Martin. „Je to pozvání,“ řekl rodičům, „pozdání na Davidovi narozeniny. Ale já tam nepůjdu... V těchhle brýlích nikdy!“

Celý týden se pan a paní Sovovi snažili přesvědčit Martina, aby si to rozmyslel. „No tak, jdi na tu oslavu,“ říkali. „Budou tam všichni tvoji kamarádi. Přece nechceš Davida zklamat.“ Tu noc, kdy se oslava konala, to Martinův tatínek zkusil naposledy. Martin zavrtěl hlavou.

„No dobře,“ řekl tatínek, „jestli nechceš hrát hry a vyhrávat ceny a jíst všechny ty dobroty, je to tvoje věc. Škoda, že tam nemůžu jít sám.“

Martin začal přemýšlet o tom, jak se budou všechny ostatní sovičky bavit. Myslel na obložené chlebičky a limonádu a dort a zmrzlinu. A nakonec se rozhodl. Že na tu oslavu přece jen půjde. Zabalil dárek pro Davida a okartáčoval si peří... A pak se tam rozletěl – úplně sám.

David čekal na větvi a hezky Martina přivítal. Martin elegantně přistál a podal mu dárek. A když se na Davida podíval – představte si to překvapení! David měl taky brýle. A moc mu slušely!

Vytahovací sovička

KAHOUN, J.: Pískací kornoutek, Praha: Albatros, 1984.

Když jdou děti spát, sovičky se probouzejí. Celou noc si hrají a houkají po lese. Ale jedna sovička měla spaní vzhůru nohama. V noci spala a přes den ne a ne usnout. Vrtěla se na hnízdě, poposedávala a probírala si zobákem peříčka. Jednou už to nemohla vydržet ani půl chvilky a vydala se na procházku. Šla pěšky a do zataček houkala:

„Hú a hú,“ a po druhém houknutí už přibírala zvířátka: zajíček, ježek, krtek a myška. Koukali a divili se, co je to za ptáka.

„No co, co? Co koukáte? Neviděli jste nikdy sovu? Nejmoudřejšího ptáka na světě?

Všecko vím a všecko znám!“ chlubila se sovička.

„Příí!“ udělali všichni najednou.

„Ta je, co?“ řekl zajíček.

„Hrozná,“ přidal ježek.

„Sůva“ povídá krtek.

„A vytahovací,“ pískla myška.

„Všecko vím a všecko znám!“ natřásala si peří sovička.

„S vytahovací sůvou si nehrajem,“ řekl zajíček a točil se pryč. V otočce povídá: „Leda jestli mluvíš pravdu. A to se vyzkouší!“ Dal si tlapky na záda a zeptal se:

„Kolik mám drápků?“

„Pět.“ Odpověděla sovička.

„Hm, dobře,“ pokyvoval zajíček, „ale kolik mám na zadních?“ a strčil zadní tlapky pod břicho.

„Čtyři,“ řekla.

„No jo,“ divil se zajíček.

„Všecko vím a všecko znám!“ nakrucovala se sovička.

„Počkej, moment,“ zvedl čumáček ježek, „tak mi řekni, proč se umí ježek udělat na pichlavou kuličku?“

„To je přece jasný, ne,“ řekla sovička, „aby ho nemohla zakousnout liška.“

„Je to tak,“ přisvědčil ježek.

„Co jsem říkala, všecko vím a všecko znám!“ koulela očima sovička.

„Všecko neznáš, ty vytahovadlo,“ řekl krtek. „Tak proč mám takovéhle lopatky?“ a ukázal na svoje pracičky.

„Přece abys mohl dělat podzemní tunely,“ povídá sovička. „Všecko vím a všecko znám!“

„Asi máš pravdu,“ kývla hlavou myška, „a jistě taky znáš říkanku Vařila myšička kašičku?“

„Jasně že znám,“ přisvědčila sovička.

„A co bys chtěla být?“ zeptala se myška. „Paleček, ukazováček, prostředníček, prsteníček, anebo malíček?“

„Malíček,“ řekla sovička.

„Dobrá“, ušklíbla se myška. „My budem ostatní prsty, a teď pojdte všichni ke mně.“

Doma vzala myška zelený rendlíček a vařila kašičku. Míchala ji kvedlačkou dokola, až to kašičkově vonělo. To vám byla vůně, až se všem sbíhaly chutě. Nakonec na kašičce udělala máslovou studánku, pocukrovala ji a posypala skořicí. Potom vzala lžičku a každému dávala. Zajíčkovi, ježečkovi, krtkovi hodně, sobě málo a na sovičku, „malíčka“, se nedostalo.

Sovička posmutněla. Takovou měla na kašičku s máslovou studánkou chuť. Koulela očima a po peříčkách jí tekly slzy. Pak popotáhla a povídá:

„Já už se nebudu vytahovat!“

„Tak já ti připravím trochu kašičky,“ řekla myška.

„A můžeš si s námi hrát,“ usmíval se zajíček.

„Třeba na něco,“ broukl ježek.

„A už neplač,“ bouchl ji do zad pacičkou krtek.

O smutné sově

FREIOVÁ, L.: O čem se dověděl kocourek, Praha: X-Egem, 1996, ISBN 80-7199-011-6.

Se sovou jsme kamarádi. Ona vidí v noci a já taky vidím v noci, a tak se spolu někdy díváme na ten noční svět. Docela jiný svět je to než ten denní. Ale to vy nikdy nemůžete pochopit, protože v noci nevidíte.

Tu noc, co jsem ji posledně potkal, byla sova smutná. Co smutná! Poplakávala. Naříkala. "Copak se ti přihodilo?" ptám se. "Zdáš se mi celá. Nohy, křídla, hlava, nic ti nechybí." "Och, och," řekla, "och". A žalostně zahoukala. Z toho jsem nebyl moudrý. Že by jí přece něco chybělo? "Že by ti přece něco chybělo?" ptám se. "Knihy," zalkala, "dvě krásné knihy."

Ani z toho jsem nebyl moudrý. "To bolí?" ptám se. "To bolí, když chybějí knihy? Jenom dvě knihy?" "Moc," řekla sova, "moc to bolí." Ona je ovšem moudrá, jako všechny sovy, takže to musí být pravda. Já nevěděl, že chybění knih bolí. "Já jsem nevěděl, že chybění knih bolí," povídám. "Nikdy mě nebolelo, že nemám knihy." "Protože jsi kocourek," vysvětlila mi. A to bylo správně, protože já opravdu jsem kocourek. To vím. "A jak se stalo, že ti ty knihy chybějí? Že tak najednou? Dřív jsi bývala veselá. To ti nechyběly?" "Ne, ne, to až dnes. Jen se pojd' podívat!" A popolétla. Já jsem popoběhl. A ona zase popolétla a já jsem zase popoběhl, až jsme se dostali ke stromu, kde bydlí. "Jéje," povídám, "tady sněžilo! A jak to, že tady sněžilo, když je léto?"

Nato sova zase jen tak žalostně houkla. Nebyla s ní řeč. Hrál jsem do toho sněhu packou, ale nechladi. Nějaký divný sních. "Nějaký divný sních," povídám. "Žádný sních," houkla sova. "To jsou knížky!" "Knižky?" Divné knížky. "Takže ti nechybějí!" zaradoval jsem se. "Nač ten nářek?" Měla se mnou trpělivost. "Ale kocourku," řekla, "copak se takové knížky dají číst?" Nojo, to byla pravda.

"Nojo," povídám. "to je pravda. A copak, že se tak proměnily? Že jsou tak nadrobno?" "To myši," vzlykla sova. "Byly tu dvě a škemraly a škemraly, že prý chtějí číst." Znovu zanaříkala. "Já dobrák jsem jim uvěřila, já jsem se dokonce potěšila, že i ty myšky..." "A četly?" ptám se. "Takhle usilovně četly? Tak úplně nacimprcampr četly?" Spíš to vypadá na pranici, pomyslel jsem si. "Spíš to vypadá na pranici," povídám. "A taky že to pranice byla!" potvrdila sova a já jsem byl moc rád, že jsem byl tak dobrý, že jsem to uhádl.

"Začaly si jedna druhé tahat knížky z pacek a vypadalo to, že jsou tak lačné vědění. Radostná podívaná," dodala truchlivě. "A nebyly lačné?" ptám se "Nebyly lačné vědění?" "Lačné byly, a jak! Jenže ne vědění. Jak začaly hryzat ořízku a cupovat listy, bylo mi jasné, že si ty chudinky spletly slova. Ale už bylo pozdě," zaplakala.

Spletly si slova? Zase jsem nebyl ani trochu moudrý. Ale sova je moudrá a poví mi to, myslil jsem si. "Jaká slova si spletly?" ptám se. "No přece jíst a číst. Ono je to podobné, jenže jídlem se sytí žaludek a čtením mozek. Kdoví, jaký mají myšky mozek."